

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Nimiæ familiaritates, & visitationes vitandæ. Cap. 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

faciendotem, sed sacerdos cathedram: Non locus sanctificat hominem, sed homo locum, qui bene sederit super cathedram, honorem accipit ab illa, qui male sederit, iniuriam facit cathedra: Ideoque malus sacerdos de sacerdotio suo erimen acquirit non dignitatem; in iudicio enim sedens, si quidem bene vixeris, & bene docueris omnium Iudex; si autem bene docueris, & male vixeris, tui solius condemnator eris.] & rursus idem: Qui docet, verborum suorum sit ipse exemplum: ut magis opere doceat quam sermone. Et paucis interpositis dignam Chryostomo profert sententiam; Si in Terra est animus tuus, ut quid de caelo loqueris? Si autem de caelo loqueris, in caelo confiste: ut possis cum Paulo dicere, Nostra conuersatio in caelis est.] Et concludit, Aut ubi stras inde loqueris, aut vnde loqueris ibi sta.]

In 5. cap. Matth.

Nimia familiaritates & crebra visitationes vitandae

Cap. X V I.

Haec vt Concionator facilius obseruet, imprimis multa conuersationis amicus ne sit, quamuis enim eius spiritus non debeat esse supra modum solitudini addictus; & silentio; tamen multo minus debet esse consuetudini secularium deditus; Vbi non agatur de conscientia, vel de spiritali anima profectu, sese paucis expediat, ut solebat ex nostra societate Pater Hieroni. Ottellus, qui concionando in animarum salute multos annos cum magno fructu, & egregie laborauit, adiciens illud prouerbium, Amici fures temporis. Quo pertinere videtur Apostoli praeceptum, In sapientia ambulate ad eos qui foris sunt, tempus redimentes. Iuvat hic Senecam audire, Quid tibi vitandum praecipue existimem queris? turbam. Nondum illi te tuto commiseris: ego certe confiteor imbecillitatem meam. Nunquam mores quos extuli refero.] Et mox; Inimica est multorum conuersatio. Nemo non aliquod vitium nobis aut commendat, aut imprimit, aut nescientibus allinit.] Ipse etiam Plato in Timaeo iubet Sacerdotes separatos ab omni turba vitam agere debere. Sancti autem religionis Christianae Doctores, multum grauitatis in Sacerdotis, & praesertim Concionatoris vita requirunt. Vitanda est igitur multa hominum consuetudo, ac frequens, non modo quia teritur frustra tempus, sed etiam quia inter huiusmodi colloquia facile euanescit spiritus ac deuotio. Quin illi ipsi qui nostro vsu

Epist. 7.

Nimia familiaritas sibi & alijs nocet.

delectari videntur, paulatim incipiunt bonam de nobis opinionem amittere; verum est vetus verbum Nimia familiaritas parit contemptum: Optima illa tenenda est regula quæ sic habet, cunctis esto benignus, nemini blandus, paucis familiaris, omnibus æquus. Præterea periculum est, ne is qui populo frequenter immiscetur, populi mores addiscat, & secularium studiis afficiatur sensim, & inficiatur. Neque enim adeo debemus nobis ipsis fidere, ut non timeamus illud, Commixti sunt intergentes, & didicerunt opera eorum.

Fugiendæ crebrae visitationes.

Ex quibus verbis optimum consilium nobis tenendum est, non debere Concionatores in visitandis viris nobilibus, & multo minus mulieribus esse occupatos, nisi spiritualis necessitas compellat. Neque illud debet apud nos habere multum momenti, quod à quibusdā obtenditur, quod id fieri iudicant oportere ad conservandam horum amicitiam, ut in spiritualibus animarum suarum rebus adiuventur. Nam experientia patet, his crebris salutationibus neque eos multum lucrari, & nos de nostro non parum deperdere. Et planè si prædicationis officium comitari debet (ut supra docuimus) contemplatio, certè huic detrahitur, quod in superuacaneis colloquijs infumitur & attentionis & temporis. Ex quo necesse est officium Prædicatoris ac statum, non integrum permanere. Atque hoc disertè

In 1. Reg. c. 9. expofit. l. 4.

Diuus Gregorius docet. Egressus Samuelis expectetur quia viri sancti in secreto sui silentij venerandi sunt, inquietandi non sunt. Rarò enim (inquit) videbatur in Ciuitate, videlicet, tardè veniens cito recedens quo nimirum magisterio sanctæ Ecclesiæ Doctor instruitur, ut videlicet raro fit in publico, frequenter in secreto, ut quo tardius aspicitur, deuotius veneretur, quia quo amplius in secreto contemplationis latuit, verbi Dei thesauros, ad eos qui se expectant, ditiores trahit, ille enim potest multa bona in infimis dicere, cui per secretum mentis intuitum conceditur summa videre.

Modus conuersandi politicus ut hodie vocant arguitur.

Secundo in seculari consuetudine fugiendus est Concionator agendi modus quidam, qui magis aulicorum, quam Religiosorum proprius est, & eorum qui magis spiritu huius mundi, quam spiritu Dei viuunt: magisque sapit mores quosdā, quos hodie politicos vocamus, quam simplicitatē Euangelicam ac religiosam. Ex hoc genere, ut exempli gratia dicam, est leuis & iuuenilis in familiari vsu libertas, sub prætextu hilaris, & leuioris cuiusdam conuersationis ridicula dicta, ac facta, & lepidas historias intermiscendo, ut hoc modo amicos & viros nobi-

nobiles familiaribus colloquijs detineat. Tenenda est Ambrosij sententia. Affabilitas sermonis ad conciliandam gratiam valet plurimum. sed hanc volumus esse syncerā, ac sobriam sine vlla adulatione, ne simplicitatem: ac puritatem alloquij dedecet sermonis adulatio. Magnus item Bas. Cum quid loquuturus es, ea ex ore tuo profliant, quibus & proximum confoles, & charitatem erga illum tuam magis confirmes, & addit: Idque adhibita quadam festiua Oris hilaritate, vt qui tecum loquitur per te exhilarari se sentiat.

Certē D. Chrysostomus, super illa Pauli verba; neque stultiloquium, neque scurrilitas; ostendit quam sit Christianæ grauitati conueniens, ridiculis abstinere, quas qui legerit, non poterit non mirari, quantum plerique Christiani populi Doctores ab ea grauitate distent, quam ille vir sapientissimus iure ab ipso populo exigebat. Bernardi est sententia, Inter seculares nugæ sunt nugæ, in ore sacerdotum blasphemix, consecrasti os tuum Euāgelio, nugis ergo iam os aperire illicitum est, assuescere vero nugas loqui sacrilegium est, Labia sacerdotis ait Propheta custodiunt scientiam, & ex ore eius requirunt legem, nō nugas, aut fabulas. Qualis autem sermo adhibendus sit, egregie docet idem Chrysost: in ea verba Apostoli, Sit sermo vester sale conditus, siue in animum delicatum inciderit: astringet molliem; siue in confidentem, emolliet duritiem: siquidem gratiosus fuerit, neque onerosus sit, ac durus, neque rursus mollis, sed & quod stringat habeat, & quod iucundum sit, si enim immoderate perstrinxerit, magis nocebit quam proderit, rursus si immoderate gratificabitur, perniciem magis afferet, quam vtilitatem. Itaque vtrinque oportet esse mensuram neque tristis sit ac durus, est enim iniucundus; neque rursus dissolutus sit, contemptui quippè te obnoxium reddet, sed vtrinque quod est virtutis captans, malitiam fuge instar apis, hinc scilicet alacritatem, illinc vero honestam grauitatē desume. Audi & Greg. esto grauis, sed nō austerus, vt neque de seueritate sis oneri, nec de familiaritate contēptui. Et Cypr. Seueritas in vobis circa fœminas vigeat, authoritas polleat, vigor teneatur, grauitas veneretur. Eadē ratione nullo modo ij sūt imitandi qui horas & colloquia insumunt in rebus curiosis, inquirentes, & referentes quæ neque ad suum statum, neque ad vtilitatem eorum pertinent, cum quibus agunt; similes his de quibus. D. Lucas in Actis ait, Athenienses, & aduenæ Romani ad nihil aliud vacant, nisi audire, & dicere aliquid noui.

l. 2. offe. cap. 19.

Serm. de Abd. rerū.

Ho. 17. in cap. 5. ad Epbes. Sermo qualis in Concionatore. l. 2. de cōf.

Ho. 11. in c. 4. ad Coloss.

l. 20. Mor. cap. 3. De sing. Cler. sub finem.

Act. 17.

A con-